

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

שיח אלופים:

"השאלש זרחה, השיטה פרחת ואני..."

- לא. לא אנחנו. הם.
- מי הם? איזה אגודה?
- המצרים?
- המצרים זה נתקיה?
- אתה, מה אתה מדבר בכלל? אתה סירבת פקודה!
- בסדר, סירבתי. אבל הפקודה לא היתה בסדר. הוא היה צריך לבצע את הפקודה. כי הפקודה שלו היתה בסדר. לא כמו הפקודה שלי.
- אני ביצעתי בסדר. אבל הפקודה לא היתה בסדר.
- הפקודה היתה בסדר גמור. רק שאתה לא היית בסדר. כי לא ביצעת אותה בסדר. והוא לא היה בסדר. כי הוא כן ביצע בסדר.
- אתה יותר טוב שתתוק!
- אתה יותר טוב שתתוק!
- אתה יותר טוב שתתוק!
- אני לא אשתוק! אני חייב את זה ל-500 הרוגים שלי.
- מה אתה מדבר? אני חייב ל-1700
- אתם ילדים אתם. אתם יחד עים לכמה אני חייב?

במיסגרת השירות המסור שאנו מגישים לקוראינו הנאמנים אספנו הפעם את עיקרי הדברים שהוחלפו בין האלופים גונן, ברן ושרון בעיי תונות. להלן נוסח הדברים המדוייק:

- הפקודה היתה לתקוף מצפון.
- לא נכון. הפקודה היתה ממערב.
- שניכם טועים. זה היה מדרום.
- איך זה יכול להיות מדרום, כשבדיק זרחה שם השמש?
- שטויות. באותו יום בכלל ירד שלג.
- לא. היתה שמש. אני זוכר ש-
- נתתי לה פקודה לעמד דום.
- אתה מתכוון לנוח?
- לא. הוא מתכוון ליפת.
- יפת זה נתקיה?
- אבל לי הודיעו שחצו את ה-תעלה!
- גם לי הודיעו שחצו את התעלה. בגלל זה התגייסתי.

א. מראיין:
"הרשה נא לי, פזמונאי עלוב שכמוך, לקרוא באוזני הצופים בבית את אחד מ,שיריך":

החיים זה כמו בלון אדום עם מכונית שישה צילינדר ושישה חתיכות ביום השכמה בעשר בבוקר.
תגיז, אתה לא מתבייש לקרוא שירים כאלה במוכבי?"

ב. בעלי-טור:
"הוא לא כזה סופרסטאר כמו שהוא נראה, המראיין שלנו. הרי גם הוא, כמו כל האלטרטיסט כולבויניק, ניסה את כוחו בכתיבת פזמונים. וזה מה שהצליח להוציא:

אודם חיים כאודם בלון שישה צילינדר וטאמבון עשר בתולות ברזל מירדפים לעזאזל.

כדאי שייסיק את המסקנות. אם הוא לא מוכן להתאבד מרצונו הטוב, אז שלפחות יפרוש. אפשר להתפרנס גם ממכולת."

ג. הוגה-דעות:
"ישנם בעלי-טורים (להבדיל מבעלי-חיים) אשר רואים את עצמם כבעלי מונטולין על טוב ורע. הם הקובעים קריטריונים. הם החורצים גורלות. פיש-פשתי בכתובים וגיליתי כי אותו מובלי-ציסטון שלנו העז לשלוח ידו בעט ה-סופרים. תרשו לי לצטט:

בחשכת הליל מכונית נוסעת בהמיית סופה אהובה פוסעת כה אדום בלון הגומי נומי נומי אל תקומי. נא להקיא!"

ד. משורר-לאומי:
"יותר מכל יש להזהר מהוגי-דעות שכותבים שירים בחשאי. שניים מטובי החוקרים שלי פרצו לביתו של השרלטן שלנו ומצאו במגירה החתונה לא פחות ולא יותר מן הרשע הזה:

חיי בלון ארגמן גומי או גל ארכובת מכונית פאר לטוף חמוק נשים זרות שוב איחר לצלצל שעון מעורר.

יש לבדק הגומל על שהשירה העבירה רית ניצלה בנס, שעה שפנה זה לעסקי עיתונאות."

ה. פזמונאי עלוב:
"והפעם, שיר, פרי עטו של משוררנו הלאומי, המילים שלו. המנגינה — שלי. שתים-שלוש:

החיים זה כמו בלון אדום מכונית שישה צילינדר ושש חתיכות ביום כמה נאה היא שנת-בוקר. תודה. באמת תודה."

החרם היהודי

חרם הטל בארה"ב על דר נחום גולדמן

חיובל שנים חלפו מאז הוטל פיקוחה חרם על הדר נחום גולדמן. מייסד החברה הישראלית של ארבעה ספרים היום את הדר נחום גולדמן, ניסח התנגדות הישראלי.

נה נוהגים לפזר את האפר. כי-מקרה והמוחרם ניצוד אישית, קושרים אכן לצווארו וממילים אותו אל הנהר. אם ימבע, כיפר על חטאו. ואם צף, אות הוא כי המוחרם הוא גם מכשפה, ואז יש לצלבו ולשרפו.

תוצאה: בדיוק בשעה שית-קעו סיכות בכובת השעווה שלו, יחוש נשיא הקונגרס ה-ציוני כאבים בכל גופו. שן שחר-

ככה ייעשה לאיש המסכן את קיום העם היהודי

רה תבצבץ מפיו. עורו יתכסה אבעבועות ושיער שחור וסמך יעטה את כולו. רירו ייזל (אפ-שרי גם קיא ירוק), ראשו יתפח ושתי קרניים תצמחנה ממנו (קרן הקיימת וקרן היסוד).

יעילות: 97%

החרם במסורת: אקט ההחרם במסורת היהודית שמור למקרים קיצוניים בלבד, בעי-קר כאשר קיומו של העם היהודי די נתון בסכנה. במאה ה-11 הוטל חרם דרבנו גרשום. כי-מאה ה-17 החרימו את מאמי-ניו של שבתאי (קונורטי) צכי. אחר-כך החרימו את אוריאל אקוסמא ושפינוזה, ובמאה שלנו את ליאון טרוצקי ואת נפתלי איתן. עכשיו מחרימים את גולדמן.

למה? מה זאת אומרת למה? משום שהוא מצהיר הצהרות בעניין הפלשתינאים, מפני ש-הוא חבר של מיטו (מחריב בית המקדש) ומפני שהוא עוכר יש-ראל באופן פרטי ומעביר ילדים קטנים על דתם (מין כלי רכב). הוא גם נואף ידוע, מחלל (חלי-לן) שם שמיים ומועז כי שמע קולות המצוים עליו לשחרר את צרפת. אמנם השיג שילי-מים מן הגרמנים, אבל הוא קר-מוניסט ויש אומרים שמעז כי-חדרי חדרים כי מוצא האדם מן הקוף. אז שלא יחרימו?

מקס ופולחן: ההחרמה פשו-מה יחסית. כונים דמות כובה משעווה ותוקעים בה סיכות ומסמרים, לפי הטעם. אחר-כך יורקים ושורפים. פרחי הכהר-

דבר המערכת

חמת חלילים

השבוע לפני 20 שנה, קם שר ביטחון אחד פ. לבנון — התפטר. ואותו איש שימש בנעליו של ד. ב. גוריון ורחבו לרגליו. שהיה אמר לשקוד על ביטחוננו ואירעה לו "פרשה" מפורסמה — והתפטר.

צא ולמד. על אף שלא היתה לו יד ורגל במעשה, ונעשה מאחורי גבו, קם אותו לבנון ואמר, שכיוון שהוא משמש כשר, משמע עליו ועל צווארו. ורמטכ"לנו דאז — שר ביטחון חוננו לעתיד, לא מנע ולא עיכב בידו. לפי שהאחראי על הביטחון חייב לתת את הדין על מעשי צבאו.

ולא גרא מחמת חלילים. (שנקראת חברון בערבית חליל), ולא מאלתם ולא מחרמם ומגיא בריותם. ש-גדולה חמת חלילים (זעם החברונים) מהמיית כנורות (נועם היהודים), כי בנועם דרכיו — סלה." ובכך נשתבח ונתהלל.

ע"פ א. נ. זאב